

opbyde al sin Magt for at kue Oprørsaanden i Menigheden — derom kunde der ikke længer tvivles, efter at han forleden ved Opslag paa Smedenes Porte havde bekendtgjort, at han fremtidigt agtede selv at tale i bægge Kirkerne og i Dag først i Skibberup. Men vilde det lykkes ham? Havde Forblindelsen ikke allerede vundet en saadan Udbredelse, at al Modstand var forgæves?

For syv Aar siden havde Købmand Villing nedsat sig her i Sognet, og han havde aabnet sin „Kolonial-, Speceri-, Delikatesse- & Diverse-Handel, en gros & en detail“ med det bestemte Forsæt, at han — for sin Handels Skyld — aldrig vilde blande sig i Befolkningens Stridigheder. Med en Beskedenhed, ved hvilken man i begge Lejre følte sig smigret, erklærede han den Gang over for enhver, der søgte at tilegne sig ham for sit Parti, at han „kun var en simpel Købmand“, der meget vel indsaa, at han her i Sognet alene havde den underordnede Opgave at skaffe Befolkningen saa reelle og prishillige Varer som muligt og ved prompte Ekspedition og lette Afviklingsvilkaar at tilfredsstille de Kunder, der vilde bære ham med deres Tillid. Men efter at Væver Hansen — trods disse Forsikringer — for et Par Aar siden havde faaet oprettet en saakaldet „Forbrugsforening“ i